

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν εὐγγραμμά, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωμα ἀρίστον καὶ χρησιμωτάτων εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
 Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐσωτερικοῦ φρ. χρ. 8
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προκλήρωται δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι, λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
 Ὅδὸς Αἰδίου, 117, ἔναντι Χρυσοσηλευκιστοῦ

Περίοδος Β' — Τόμ. 7^{ος}. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 1 Ἀπριλίου 1900. Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 14

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]
 (Συνέχεια ἴδε σελ. 109.)

Ἡ κορὴ Μικσαί ἐζήτει ὑφάσμα-
 τα καὶ ἐνδύματα καὶ ἐπίπλα διαφόρα,
 αἱ δὲ νεάνιδες, μυρωδικὰ, ταινίας, τρί-
 χαπτα κτλ. Ὁ ἱατρὸς Ἀωμόνδος, παρα-
 κληθεὶς νὰ σημειώσῃ καὶ αὐτὸς τί ἤ-
 θελεν, εἶχε γράψῃ ἐν μέρει σοβαρῶς καὶ
 ἐν μέρει χάριν ἀπειθήνους, τὰ ὀνόματα
 ἱατρικῶν τινῶν συγγραμμάτων, τὰ ὁ-
 ποῖα ὁ Γεράρδος μὲ ὄλην τὴν
 ἀπόρασιν τὴν ὁποίαν εἶχε, νὰ
 κάμῃ ἄνω κάτω τὴν Μοζαμβίκην
 διὰ νὰ τα ἀνακλύψῃ, δὲν ἤλιπε
 νὰ τα εἴρῃ εἰς τὴν ἀφρικανικὴν
 ἐκείνην ἀκτὴν. Ἐν τούτοις ὁ
 Σαπίρας, μετὰ τὸ πρῶτον βλέμμα
 τὸ ὁποῖον ἔριψεν εἰς τὸν κατά-
 λογον, θέσας τὸν ρυπαρὸν δάκτυ-
 λόν του ἐπὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ ση-
 μειομένου τόμου, εἶπεν ἠσυχῶς
 — Σταθῆτε μὴ στιγμῇ νὰ
 καταιδάσω τοὺς ἀνατομικοὺς πί-
 νاکας καὶ τὰ βιβλία, κ' ἔπειτα
 βλέπομεν διὰ τ' ἄλλα.

Καὶ ἀναρριχηθεὶς ὡς γάτα εἰς
 μίαν ἀναβάθραν ἀνευ τοῦ ἐλαχί-
 στου διαταγμοῦ, κατεβίβασε τὰ
 ζητούμενα βιβλία πρὸς μεγίστην
 ἐκπληξίν τοῦ Γεράρδου. Τὸ ἴδιον
 συνέβη καὶ διὰ τὰ λοιπὰ πράγ-
 ματα.

Μετὰ τέσσαρας ὁλοκληροῦς
 ὥρας, οἱ δύο ἀδελφοί, ἀφ' οὗ ἄ-
 φηκαν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Σαπίρα
 τὰ πλεῖστα τῶν χρημάτων των,
 ἐξῆλθον ἀπὸ τὸ ἀνάκτορον τοῦ
 Ἀλαδίνου » κατευχαριστημένοι,
 διότι καμία ἀπὸ τὰς παραγγε-
 λίας δὲν ἔμεινεν ἀνεκτέλεστος.

Ὁ Ἐρρίκος καὶ ὁ Γεράρδος
 ἀφ' οὗ ἐφρόντισαν νὰ συσκευάσουν
 εἰς δέματα τὰ ἀγορασθέντα πράγ-
 ματα καὶ νὰ τοποθετήσουν αὐτὰ
 εἰς τὴν ἄμαξαν, καὶ ἀφ' οὗ ἄ-
 φηκαν φρουρὸν τὸν πιστὸν Μπό-
 λόλον, ὅστις ἐκάθισεν ἐπὶ ἐνός

τῶν μεγαλητέρων δεμάτων, διηυθύνθη-
 σαν εἰς τὸν λιμένα διὰ ν' ἀναπνεύσουν
 ὀλίγον καθαρὸν ἀέρα.

Εἰς τὸν ἤσυχον λιμενίσκον, τὸν ὁποῖον
 ἡ φύσις κατεσκευάσεν ἀσφαλὲς καταφύ-
 γιον τῶν πλοίων, ἐταλκνεύοντο ἀλιευ-
 τικὰ τινὰ πλοία καὶ φορηγίδες. Μετα-
 ξυτῶν ἀκόμψων ἐκείνων πλοίων, ἐντύπω-
 σιν ἔκαμνε μὴ κομφοστάτη θαλαμηγός.
 Ὁ Ἐρρίκος ἠσθάνθη ἀόριστως ὅτι γνω-
 ρίζει τὸ πλοῖον ἐκεῖνο, τῷ ἔφρανε ὅτι κἄ-
 που τὸ εἶδεν. Ἐν ᾧ δὲ ἀκόμη προσεπῆ-

βαι νὰ ἐξικριβώτῃ τὸ ποῦ, ἤκουσε τὸν
 Γεράρδον νὰ λέγῃ :

* — Μπα ! ὁ λόρδος Φάιρφηλδ !
 Ὁ Ἐρρίκος ἐστράφη ζωηρὰ πρὸς τὸ
 μέρος ὅπου παρετήρει ὁ ἀδελφός του, καὶ
 εἶδε δύο ἀνδρας καὶ μίαν κυρίαν διευθυ-
 νομένους εἰς τὸν λιμένα.

— Ὡ, ναί, αὐτὸς εἶνε ! πραγματι-
 κῶς, ὁ λόρδος Φάιρφηλδ, καὶ ἡ θαλαμη-
 γός αὐτῆ εἶνε ἡ Λιλή!... δι' αὐτὸ ἔλεγα
 κ' ἐγὼ ὅτι κάπου τὸ εἶδα αὐτὸ τὸ πλοῖον.
 Ἀλλὰ δὲν μου λέγετε πῶς τὸν ἐγνώρισες
 σὺ τὸν λόρδον, ἀφ' οὗ
 ποτέ σου δὲν τὸν εἶδες ;

— Δὲν εἰζέβουρα, ἀπήν-
 τησεν ὁ Γεράρδος. Ἴσως
 διότι τὸν περιέγραψες τό-
 σας φορές μὲ τόσην ἀ-
 κριβείαν. Ἀ ! ἰδέ, καὶ
 αὐτοὶ σὲ ἀνεγνώρισαν...
 καὶ φυσικὰ σὲ γνωρίζουν
 ἀφ' οὗ σ' ἐφάρευσαν μέσα
 ἀπὸ τὴν θάλασσαν...

Πραγματικῶς οἱ τρεῖς
 περιηγηταὶ εἶχαν διακρί-
 νῃ τοὺς δύο ἀδελφούς καὶ
 διηυθύνοντο πρὸς αὐτούς.
 Ὁ λόρδος Φάιρφηλδ ἦτο
 τριάντα περίπου ἐτῶν,
 ὠραῖος τὴν μορφήν, ὑπὸ
 τὸ νωχελὲς κάπως ἐξω-
 τερικόν του κρόπτεων ἀ-
 ληθὲς πάθος διὰ τὰς θα-
 λασσοδρομίας. Εἰς τὴν ἀ-
 δελφὴν του, τὴν ὠραίαν
 λαίδην Θεοδώραν Χίτζινς
 ἡ νωχέλεια αὐτῆ εἶχε
 λάβῃ τὴν μορφήν χρονίας
 κοπώσεως καὶ πλήξεως·
 ὁ δὲ κύριος Ἀλγερινῶν
 Χίτζινς μικρόσωμος, ξαν-
 θεκόκκινος, εὐτραφής,
 δὲν εἶχε μὲν τὸ ὠραῖον
 ἐξωτερικὸν τῆς σύζυγόν
 του καὶ τοῦ γυναικαδέλ-
 φου του, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου
 ἦτο εὐθυμώτατος καὶ εἶχε
 τὸ χάρισμα νὰ τα βλέπῃ
 ὅλα ὠραῖα συνετέλου

* Μπα ! ὁ λόρδος Φάιρφηλδ !... (Σελ. 117, στήλ. γ')

δὲ εἰς τοῦτο δύο τινά, ὄντως λαμπρὰ καὶ περιουσίᾳ πενήντα ἑκατομμυρίων.

Ὁ κ. Χιτζίνος ἐξεδήλωσε ζωηρῶς καὶ θορυβωδῶς τὴν χαρὰν τοῦ ὅταν εἶδε τὸν Ἑρρίκον Μασσαί.

— Ἄ! τί συμπτώσεις... νά, εὐτυχῆς συνάντησις μίᾳ φορᾷ!... Καὶ μόνον διὰ δεκαπεντὸ ὥρας εἶθε ἐδῶ;... Εἰ- μεθα καταμυριόμενοι ποῦ σὲς συνητή- σαμεν, κύριε Μασσαί. Ὁ νέος ἀπ' ἐδῶ εἶνε ὁ ἀδελφός; σὰς; Συστήσατέ μου τὸν σὰς θερμοπαρκαλῶ Ἄ, παιδί μου, ἀπὸ πολὺ μακρὰν ἐτύρισε ὀπίσω ὁ ἀδελ- φός; σὰς!...

— Τὸ ἤξεύρω, κύριε, καὶ δὲν λησιμο- νοῦμεν ποτέ, σὰς βεβαίῳ, ὅτι ἂν εἶνε ἀκόμη λαίμας, τοῦτο τὸ χρεωτοῦμεν εἰς τὴν Δι λ η ν.

— Ἀλλὰ καὶ σὰς εἰς ποίους κιν- δύνους εὐρίσκεισθε τότε! Μὰς διηγήθητε σὺν μερικῶς περιπετειᾶς σὰς. Διηγήθητέ τας καὶ σὰς εἰς τὴν κυρίαν μου, ἡ ὁποία παραπονιέται πάντοτε ὅτι ἡ ζωὴ εἶνε ἀνικαρὰ καὶ μονότονος.

— Πρέπει, εἶπεν ἡ λαίδη Θεοδώρα, ἡ- τις ἐπέσειεν ἕξαρνα τὴν νωχελειάν της πρὸς τὴν μὰς ἀποκαλύψετε τὸ μυστικόν, μὲ τὸ ὅποιον κατορθώσατε νὰ γεννάτε εἰς κάθε βῆμά σας συγκινητικὰ ἐπεισό- δια. Ἡμεῖς, δυστυχῶς, τρεῖς μῆνες τώ- ρα, διασχίζομεν ἄνω κάτω τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηρὰν, καὶ δὲν εἶδαμεν τίποτε ἄλλο παρὰ ὅτι βλέπεται παντοῦ.

— Ὡ, φίλη μου, δὲν εἶνε ὑπερβολὴ αὐτὸ ποῦ λέγετε; εἶπε διακρητυρόμενος ὁ κ. Χιτζίνος. Δὲν ἐκυνηγήσαμεν θαυμα- σία εἰς τὰ τέρειξ τῆς Πραιτωρίας;

— Μήπως ἐγνωστέ τὴν τίγριν ἐκεί- νην, ἡ ὁποία ἦτο τόσο ἡμερὴ ὥστε ἤλθε κ' ἐθυσίασθη ὡσὺν ἄρνι; Μὴν ὀμιλεῖτε περὶ κυνηγίου θηρίων, διότι θὰ κινήσετε τὸν γέλωτά τῶν κυρίων, οἱ ὅποιοι ἐπο- λέμισαν μὲ βουδάλους καὶ ρινοκέρους, μὲ ἐλέφαντας καὶ λέοντας.

— Μὲ λέοντας ὄχι ἀκόμη, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος δὲν εἶχαμεν ἰδῆ λέοντας ἕως τῆν προπαρελθούσῃ νύκτι, καὶ ἐγὼ τοῦλάχιστον, ἤρχισα νὰ τοὺς θεωρῶ ὡς φανταστικά ζῷα, ὅταν ἕξαρνα συνητή- σαμεν ὀλόκληρον ἀγέλην. Ἦτο ὠραῖον τὸ θέαμα κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης.

— Δὲν το ἔλεγα; ἀνέκραξεν ἡ λαίδη Θεοδώρα. Αἱ περιπέτειαι γεννῶνται κυ- ριολεκτικῶς κάτω ἀπὸ τὰ βήματα σας... Πρέπει νὰ μοῦ διηγήθητε καὶ αὐτὴν καὶ τὰς ἄλλας περιπετείας σας λεπτομερῶς. Σήμερον τοῦλάχιστον δὲν θὰ μοῦ γλυ- τώσετε Φάιρρηλδ, ἡρώτης ἂν ὁ κ. Μασσαί ἔχει τὴν εὐχαρίστησιν νὰ γευ- ματίσῃ μαζί μας εἰς τὸ πλοῖον;

— Ἀκριβῶς πρὸ ὀλίγου μοῦ τὸ ὑπε- σέθη, ἀπεκρίθη ὁ ἀδελφός της, ὅστις συνωμίλει μὲ τὸν Ἑρρίκον περὶ τοῦ ναυ- αγίου τῆς Εὐσταθείας, καὶ ἤκουε μὲ ἄκρον ἐνδιαφέρον τὴν περιγραφήν

τοῦ τραγικοῦ θανάτου τοῦ ἀλιτηρίου Λύ- κου Ἐνφ δ' ἐξηκολούθει ἐκείνος τὴν διήγησίν του, ὁ Γεράρδος διηγείτο πρὸς τὴν λαίδη Χιτζίνος τὰς περιπετείας του. Ἀπλήστως ἤκουεν ἡ λαίδη Θεοδώρα, καὶ ἠσθάνετο ζηλειαν συλλογιζομένη ὅτι κόρη νεαρὰ καὶ λεπτοφυῆς ὅπως ἡ Κο- ραλία, διήλθε διὰ τὴν ἀσυνεπιδύναμιν, κατε- νίκησε τόσας δυσκολίας, ἐδέξθη τόσον ἠρωισμόν, ἐνφ αὐτὴ ἡ διψῶσα περιπε- τεῖα, ἔζη βίον τόσο μονότονον ἐπὶ τῆς θαλάμηγός της.

— Πῶς ἐπιθυμῶσα ν' ἀκούσω τὴν ἰδίαν νὰ μοῦ διηγηθῆ αὐτὰ τὰ παράδοξα συμβάντα! εἶπε. Στοιχηματίζω ὅτι ἡ τωρινὴ ζωὴ θὰ της φαίνεται ἀνοστή...

— Διόλου, κυρία, σὰς βεβαίῳ. Ἄν ἦτο ἐδῶ θὰ σὰς ἔλεγε καὶ ἡ ἰδία ὅτι ἐάν ἐράνη ἡ ζωὴ, ἐφάνη χωρὶς νὰ το θέλῃ...

— Δὲν εἶνε δυνατόν... ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποῦ θὰ ἐπλήρωναν διὰ νὰ εἶνε εἰς τὴν θέσιν της. Δὲν συλλογίζεται ἀρὰ γε μὲ πόθον τὰς εὐτυχεῖς ἐκείνας ἡμέρας;

— Ὡ, ὄχι, κυρία ἡ Κοραλία εἶνε καμωμένη διὰ τὸν οἰκογενειακὸν βίον εἶνε ἡ ζωὴ καὶ ἡ χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ μας περιποιεῖται τὸν κηλόν, καὶ εἶνε ἡ ἀφω- σιωμένη σύντροφος τῆς μητρὸς μας, ἡ ὁποία ὑπέφερε τόσα...

— Αὐτὸ τὸ εὐρίσκω ὀρθόν, εἶπε μετὰ σοβαρότητος ἡ λαίδη Θεοδώρα... ἀλλ' ἐν τούτοις; Καὶ σὰς, κύριε Γεράρδος, δὲν θεωρεῖτε τὸν ἑαυτὸν σας εὐτυχῆ διότι εἶ- δατε ἀπὸ πλῆθον τόσους μαύρους λαοὺς τοὺς ὁποίους γνωρίζομεν μόνον ἀπὸ τὰ βιβλία;

— Ἄ, Θεοδώρα, εἶπαν ὁ Χιτζίνος, ὁ- σις ἀπεστρέφετο τῆς περιπετείας, καὶ μόνον νὰ συλλογιθῆ κανεὶς ὅτι εἰμπο- ρεῖ νὰ χρητισμῆ ὡς ψηφὸ ἐπ' ἄνω εἰς τὸ τραπέζι τῶν ἀγρίων αὐτῶν, φτάνει νὰ τοῦ κοπῆ κάθε ὄρεξις νὰ ὑπάγῃ νὰ τους ἰδῆ ἀπὸ κοντά...

— Πραγματικῶς, κάποτε ὑπάρχει τοι- οῦτος φόδος, εἶπεν ὁ Γεράρδος γελῶν ἀλλὰ πρέπει νὰ προσθέσω, ὅτι τοὺς συ- κοφαντοῦν πολὺ τοὺς καμμένους τοὺς ἀγρίους. Ἄν τους παρουσιασθῆ ὁμοῦ; περιστασις νὰ καταβροχθίσουν κανένα ὁμοῖόν των, δὲν τὴν ἀφίνουν βέβαια νὰ φύγῃ.

— Ὡ, φρίκη! ἀνέκραξεν ἀκουστικῶς ἡ λαίδη Θεοδώρα.

— Ὡς πρὸς τοὺς τρόπους εἶνε πολὺ ὀπίσω σὰς βεβαίῳ ὅτι δὲν ὁμοιάζουν διόλ ν μὲ τοὺς μαύρους ποῦ βλέπομεν εἰς τὰ βιβλία, μὲ τοὺς Κάνκας τοῦ Σατω- δριάνδου καὶ τοὺς ἐρυθροδέρμους τοῦ Φε- νιμόρε Κοῦπερι οἱ ὅποιοι εἶνε τόσο εὐ- γενεῖς καὶ χαριτωμένοι, καὶ φέρονται τό- σον ὠραῖα ἀλλὰ πάλιν τοὺς συκοφαντοῦν ὅσοι τοὺς φαντίζονται ὅτι τρώγονται ἀ- νακαταξῶ των καὶ ὅτι δὲν εἶνε ἱκανοὶ νὰ συλλάβουν ἕνα αἰγμάλιον χωρὶς νὰ τον

περάσουν ἀμέσως εἰς τὴν σούβλαν... Ἐ- γὼ τοῦλάχιστον δὲν παρευρέθη ποτὲ εἰς κανέν γαῖμα κανιβάλων.

— Ἐγὼ, εἶπεν ἡ λαίδη Θεοδώρα μετὰ μικρὰν σιωπὴν, δὲν θὰ ἠσυχάζω, ἂν δὲν ἀκούσω ἰπὸ τὸ στόμα τῆς δεσποινίδος Κο- ραλίας τὴν διήγησιν τῶν παραδόξων αὐ- τῶν γεγονότων. Εἶνε πολὺ μακρὰν ἀπ' ἐδῶ τὸ Μασσαιχώριον; Διαί νὰ μὴν ἔλθῃ νὰ ταξιδεύσῃ ὀλίγον μαζί μας; Δὲν πιστεύω αὐτὴ ἡ ἡρώς νὰ φοβῆται νὰ ταξιδεύσῃ μὲ ἡλαληγόν.

Μετὰ περιπάτον μίᾳ ὥρας, ἐπέστρε- ψαν εἰς τὸν λιμενίσκον, ἐκαίθεν δὲ με- τέθησαν εἰς τὸ πλοῖον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄

Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ ΤΗΣ ΔΑΙΑΗΣ

Ἀπ' οὐ ἐκάθισαν εἰς τὴν τράπεζαν, ἡ λαίδη Χιτζίνος ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτη- σιν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀποτεῖν πρὸς τὸν Γεράρδον, χωρὶς νὰ λάβῃ ἀπάντησιν.

— Τί λέγετε, θὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἔλθῃ μαζί μας;

— Ὅθ' αἰσθανθῶμεν μεγάλην εὐχα- ρίστησιν νὰ σὰς ἔχωμεν καὶ τοὺς τρεῖς εἰς τὸ πλοῖόν μας, εἶπεν ὁ λόρδος Φάιρ- ρηλδ.

— Εἶσθε πολὺ εὐγενεῖς καὶ καλοὶ... Ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατόν... Δὲν πρέπει κανεὶς μας ν' ἀφήσῃ τὴν θέσιν του, τοῦ-λάχιστον ἐπὶ τινὰ χρόνον. Ἄλλ' ὑπάρ- χει καὶ πρᾶκτικώτερον. Διατί δὲν ἐρ- χίσθε σὰς εἰς τὸ Μασσαιχώριον;

— Εἰς τὸ Μασσαιχώριον; εἶπε μετὰ τινος ἀνηυχίας ὁ κ. Χιτζίνος. Δὲν εἶνε πολὺ δύσκολον τὸ ταξιδεῖν;

— Κἀπὼ; τραγῶ, ναί... Τόσω τὸ καλλίτερον, εἶπεν ἡ λαίδη Θεοδώρα.

[Ἔπεται συνέχεια.]

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΣ

ΜΑΘΗΜΑ ΕΚ ΤΑΦΟΥ

Κατὰ τὸ ἔθος τῶν ἀρχαίων ἀσιατικῶν ἡγεμόνων, ἡ Σεμίραμις πρὶν ἀποθάνῃ, κατεσκεύασε τὸν τάφον της καὶ ἔχαρα- ξεν ἐπὶ τῆς πλακῆς τὴν ἐξῆς ἐπιγραφήν: «Ἐάν ἡγεμόν τις ἔχῃ ἀνάγκην χρημάτων, ἂς ἀνοίξῃ τὸ μνημα τοῦτο καὶ ἂς λάβῃ ὅσα θέλει.»

Ὁ Δρεΐδης, ὁ ὅποιος, ἐξ αἰτίας τοῦ μεγαλοπρεποῦς του βίου καὶ τῶν πολέ- μων του κατὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν γειτόνων του, εἶχε κατανήσῃ πτωχό- τατος, ἐσκέφθη νὰ ἐπιφελθῆ τῆς μυ- στατηρώδους παραγγелиας.

Ἦνοιξε τὸν τάφον, ἀλλ' ἀντὶ τῶν θησαυρῶν, τοὺς ὁποίους ἤλπιζε νὰ εὕρῃ, δὲν ὑπῆρχεν εἰμὴ ἡ ἐπιγραφή αὐτὴ:

«Ἐάν δὲν ἦσο κενὸς ἄνθρωπος καὶ ἀδιόρθωτος φιλάργυρος, δὲν θὰ ἤρξεσο νὰ τραξῆς τὴν κόριν τῶν νεκρῶν.»

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Ἄκου νὰ σου εἰπῶ εἰ αὐτὴ: Κατὰ τοὺς δικούς σου τρόπους Θεὸν βλέπεις τοὺς ἀνθρώπους Νὰ σου φέρνουνται κι' αὐτοί.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΜΕΡΙΚΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΠΡΟΣ ὁδηγῶν τῶν νέων συνδρομητῶν, εἰ ὁποῖοι συ- χνότατα μ' ἐρωτοῦν πῶς συμπληροῦνται ἐν Τε- τράδιον Μικρῶν Μυστι- κῶν καὶ ὁποῖα πρέπει νὰ εἶνε αἱ ἀπαντήσεις, δημοσιεύω πᾶρα κάτω με- ρικὰς, ἀπὸ τετράδια, τὰ ὅποια διήλθον ἐσχάτως εἰς τὸν Γραφεῖον μου. Καὶ ἄλλοτε (1898) εἰς τῶν συνεργατῶν μου ἐδημοσίευσαν ἀ- πανθίσματα ὠραίων ἀπαντήσεων, ἐκ τοῦ Λευκώματος τῆς Ν α υ τ ο π ο ὕ λ α ς. Ἐ κατοτέρω συλλογὴ δὲν εἶνε ἀπὸ ἐν μόνον Λευκώμα, ἀλλ' οὐτε ἔγινε μὲ σύ- στημα καὶ μὲ τάξιν. Ἀναγινώσκουσα τὰ τετράδια τῶν φίλων μου, τὰ ὅποια ἀνηλλάσσοντο διὰ τοῦ Γραφείου μου, ἐσημεῖα καὶ ἀπὸ τῆς ἀπαντήσεως, αἱ ὁποῖα μοῦ ἤρσαν. Οὕτως ἀπετελέ- σθη ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ χωρὶς νὰ το ἐνοήσω, μίᾳ μεγάλῃ συλλογῇ, ἐκ τῆς ἐποίας σταχυολογῶ. Δὲν θὰ εὕρετε εἰς αὐτὴν οὐτε ἕνα τὰς ὠραίας ἀπαντήσεως αἱ ὁποῖα ἐγράψαν, οὐτε καν τὰς ὠ- ραιοτέρας. Γνωρίζω ὅτι ὑπάρχουν εἰς Λευκώματα ἀπαντήσεις ἀκόμη εὐφύεστε- ραι, τὰς ὁποίας δὲν εἰμπορῶ σήμερον νὰ συμπεριλάβω. Καὶ τοῦτο, διότι, ὡς σὰς εἶπον, ἡ ἐργασία δὲν ἔγινε συστηματικὴ. Δὲν ἐσημεῖα ἀπαντήσεως; πᾶρα μόνον ὅταν εἶχα ὄρεξιν καὶ καιρὸν, ὅταν τὸ ἐν- εθμοῦμην, ὅταν ἐπιτελοῦς εἶχα πρόχει- ρόν τὸ χαρτίον, εἰς τὸ ὁποῖον τὰς ἐγρα- φα. Καὶ τοῦτο τὸ σημείωμά διὰ νὰ μὴ λυπηθῶν ἐκεῖνοι, εἰ ὁποῖοι ἐνφ ἐγραψον ὠραία πραγματικῶς τετράδια, δὲν θὰ ἴ- δουν τυχόν καμμίαν ἀπὸ τὰς ἀπαντήσεως των. Ἀλλὰ καὶ οὕτως ἡ συλλογὴ εἶνε ἀρκετὰ καλὴ, καὶ εἰμπορῆ νὰ χρητισμῆ- σῃ εἰς τοὺς μέλλοντας νὰ ταλλάξουν Μικρὰ Μυστικά. — ὄχι βέβαια διὰ νάντι- γράψουν τὰς ἀπαντήσεως, ἀλλὰ διὰ νὰ ἴδουν πῶς γράφουν οἱ ἄλλοι καὶ νὰ γρά- ψουν καὶ αὐτοὶ ἰδικὰς των.

Εἰς τὸ περιθώριον τοῦ Τετραδίου ση- μειοῦν μερικὸν πρὸς ποῖον στέλλεται. Ἴδου μίᾳ τοιαύτη σημείωσις, ἕμμετρος, χαριτωμένη:

Τὰ Μυστικά μου στέλλω Ἐστὸν Γουλιέλμο Τέλλο.

Ναυκοπούλα τῆς Ἄσθρας [Ε]

Καλὸς Ὄρεξις [Ε]

Χλόη τοῦ Κηροῦδ [Ε]

Καλὸς Ὄρεξις [Ε]

Καθὼς ἐπὶ Πίεραν [Ε]

Τίγρις [Ε]

Ἄς ἴδωμεν τώρα πῶς συμπληροῦνται μερικὸν τὸ ἐξῆς φύλλον τοῦ τετραδίου. Τὸ Μενεξεδένιο Μπουκετάκι [Ε] γράφει:

ὄνομα καὶ Ἐπώνυμον: Μενεξεδένιο Μπουκετάκι.

πατρίς: Ἐνας κήπος. Δαιμονοῦν καὶ χρονολογία: Ἐνα βάζο, τῆ 2 Ἰανουαρίου, 1900.

Καὶ τὸ Τριφύλλι; ὄνομα καὶ Ἐπώνυμον: Τριφύλλι. πατρίς: Τριφυλλία.

Δαιμονοῦν καὶ χρονολογία: Ἐν τῷ ἀ- γρῷ μου, τῆ 10 Φεβρουαρίου, 1900.

Μαῦ ἤρσε πολὺ κ' ἐκεῖνο τὸ συγκινη- τικόν, τὸ πλῆρες στοργῆς, τὸ ὁποῖον γρά- φει ἡ Ἐ λ λ η ν ἰ ε ς τ ο ὕ Β ο ρ ρ ᾶ (φίλη μου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ,) κάτω-θεν τῆς λέξεως Πατρίς: «Ἐλλάς, μα- νοῦλα μου!»

Στρέφομεν τὴν σελίδα. Ἀρχίζουσι αἱ ἐρωτήσεις, — ἡ σωστὴ ἐκείνη ἀνάκρισις ἡ ὁποία ἀλλοῦς ἀπελπίζει, ἀλλοῦς πει- σμάνει, ἀλλοῦς θυμῶνει, ἀλλοῦς φέρει εἰς ἀμηχανίαν, καὶ εἰς ἄλλοῦς βιδεὶ ἀφρη- μὴν νὰ γράφουν ἀληθεῖς μαργαρίτας.

1. Ποῖον χρῶμα προτιμᾶτε; — Τὸ λευκόν διὰ τὰς ψυχὰς, τὸ ρό- δινον διὰ τὰ ὄνειρα, τὸ κυανοῦν διὰ τὰς ἐνδυμασίας.

Ναυκοπούλα τῆς Ἄσθρας [Ε]

— Τὰ δύο χρώματα τῆς Σημαίας μας, — τοῦ ἀφροῦ καὶ τοῦ κύματος.

Μενεξεδένιο [Ε]

2. Ποῖον ἄρωμα σὰς ἀρέσει περισσό- τερον; — Τὸ ἄρωμα εὐγενοῦς ψυχῆς.

— Τοῦ παστίτσου, ὅταν ἐρχεται ἀπὸ τὸ φούρνο.

Καλὸς Ὄρεξις [Ε]

3. Ποῖον ἄνθος σὰς εἶνε προσφιλέστε- ρον; — Μάρεσιν ἄνθη λειμονιάς... καλὸ γλυκὸ φρεϊασμένον.

Χλόη τοῦ Κηροῦδ [Ε]

4. Ποῖον ζῶον ἀγαπᾶτε περισσότερον; — Τὸν ἵππον, καὶ μάλιστα, ὅταν ἀ- νέρχωμαι εἰς τὴν βόχην του.

— Τὸ γουρουνάκι... καλοψημένον.

— Ἐρίζουν ἑστὴν καρδιά μου, ὁ κύων κ' ἡ γαλῆ.

— Διὰ τί ἐρωτᾶτε; μήπως θὰ μου κά- μετε τραπέζι;

— Τὸ ἀπηγορευμένον.

— Ποῖα τοποθεσία σὰς ἐκαμῆ ποτε τὴν μεγαλητέραν ἐντύπωσιν; — Ἡ ἐξοχὴ τῆς... μῆτρός μου!

— Ἡ τοποθεσία... τῶν αὐτίων ἐνός συγγενοῦς μου.

— Ὅταν διαγωνίζωμαι, κατατάσσομαι εἰς τὴν Μεσαίαν Τάξιν.

— Δὲν ἔτο λέγω, γιὰ νὰ μὴ με πιά- σης ἀργότερα ψεύτρα.

— Τὰ δόντια μου θὰ ἔδειχνα, ἂν ἤρθε ποτε πλοῖον.

— Τὸ τρίτον τῆς ἡλικίας, τὴν ὁποίαν θὰ ἔχω μετὰ 26 ἔτη.

15. Ποῖον ὄνομα θὰ ἐλαμβάνετε, ἂν ἡ ἐκλογή ἀφένετο εἰς ἡμᾶς; — Οὐδέποτε τὸν ἀνθρώπον τὸ ὄνομα τιμᾶ...

— Τὸ ὄνομα δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ με κάμῃ καλλιτέραν.

16. Ποῖα εἶνε ἡ κυριώτερά σας ἐλπὶς; — Νὰ γίνω χρήσιμος ἄνθρωπος.

— Γνωρίζω μίαν μόνον Ἑλπίδα, ἀλ- λά εἶνε... δεσποινίς: ὥστε δὲν εἶνε οὔτε κυρία, οὔτε κυριώτερα.

— Νὰ ἴδω τὸν «Ἑλληνόπαιδα», μὲ τοῦ σταυροῦ τὸ σῆμα, Νὰ σχίξῃ ὑπερήφανος, τὸ γαλανὸν μα- κύμα.

17. Ἔχετε φίλους καὶ φίλας εἰλικρι- νεῖς; — Ἐκεῖνοι τὸ ἤξεύρουσι καλλιτέρα.

— Ὅθ' ἤμην εὐτυχῆς, ἐάν το ἐγνώ- ριζα.

Ναί, διότι κ' ἐγὼ ἀγαπῶ μὲ εἰλικρι- νεϊαν.

21. Ποῖον μουσικὸν προτιμᾶτε; — Τὸν διδάσκαλον τοῦ ἀηδονίου.

22. Ἐάν δὲν ἤθελε ὁ, τι ἐγεννήθητε, πῆ ἤθελετε νὰ εἶσθε; — Μία Καρυάτις, ὄχι ὁμοῦ ἡ κλαπέισα.

— Δυστυχῶς αἱ μεταμορφώσεις μόνον εἰς τὰς Ἀσκήσεις ἐπιτρέπονται.

23. Ποῖον φαγητὸν σὰς ἀρέσει καλλί- τερα; — Μάρεσι νὰ τρέφωμαι μὲ... βνεϊρα.

— Ἐκεῖνο ποῦ τρώγω ὅταν πεινώ.

— Διὰ τί ἐρωτᾶτε; μήπως θὰ μου κά- μετε τραπέζι;

— Τὸ ἀπηγορευμένον.

27. Ποῖα τοποθεσία σὰς ἐκαμῆ ποτε τὴν μεγαλητέραν ἐντύπωσιν; — Ἡ ἐξοχὴ τῆς... μῆτρός μου!

— Ἡ τοποθεσία... τῶν αὐτίων ἐνός συγγενοῦς μου.

30. Ποῖον ζῶον ἔθνος ἀγαπᾶτε περισ- σότερον; — Τοὺς Γάλλους, παραγεμιστοὺς ἑ- ἕνα μεγάλο πιάτο.

— Τὴν Κίναν, ἀλλὰ κατὰ παραγγε- λίαν... τοῦ ἱατροῦ.

— Όποιον υπερασπίζει το ιδίον μας.
Κριλαδίτης [Ε]
Γράφατε μίαν ιδεαν ιδεικνύσας η ξενην, την όποιαν να επιδοκιμάζετε :
— Μή άποθαρρύνου εις τας δυστυχίας, εργαζού δραστηρίως και έσο βέβαιος ότι θα επιτύχη.

— Είσι ευτυχής, όταν ήμπορούσες να πράξης δ,τι θέλης και έπραξες δ,τι πρέπει.

— Ποίαν έκπληξιν θα ήσθάνετο ο χοίρος, αν έξαφνα έξωνάλευε και έβλεπε τον έαυτον του λουκάνικα !

— Ό πλοΰτος καλύπτει τὰ έλαττώματα, άλλ' ή πτωχεία άποκαλύπτει τας άρετάς
— Καλλίτερα να χάση κανείς την ζωήν, παρά την έλπίδα
— Ουσιάζων τις τὰ πάντα εις τὸ καθήκον του, είνε βέβαιος ότι θα φθάση εις την ευδαιμονίαν.

— Υπογράφεται :
Χλόη του Κηφισού
Εγγλωττος μὲν, άλλ' όχι και γλωσσού.
Και δια τὸ πιστὸν τῆς αντιγραφῆς :
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

διότι δὲν εφθάσαμεν ακόμη εις τὸ τέλος. Καί ο Κρόνος είνε μεγάλος κλαυήτης είνε 719 φορές μεγαλύτερος από την Γην. Καί αὐτὸν είνε πολὺ εὐκολον να τον διακρίνης, όταν φαίνεται εις τὸν οὐρανόν. Είνε μολυβδόχρους, και τὸ χρώμα του αὐτὸ, τὸν καθιστᾷ ὀλίγον θαμβόν.
'Αλήθεια. Αὐτὸ τὸ μολυβδόχρουν τοῦ Κρόνου μου ἀπεθυμίζει κάτι τι, τὸ ὁποῖον θὰ σοῦ εἴπω, δια τοὺς ἑπτὰ πλανήτας τῶν ἀρχαίων.
Οἱ ἀρχαῖοι, ὅπως εἶχον ἑπτὰ πλανήτας, εἶχον και ἑπτὰ μέταλλα τὸν χρυσόν, τὸν ἄργυρον, τὸν σίδηρον, τὸν ὕδραργυρον, τὸν κασίτερον, τὸν χαλκόν, και τὴν μόλυβδον.
Εἰς ἕκαστον πλανήτην ἀπέδιδον και ἓν μέταλλον ὁ χρυσὸς και ὁ ἄργυρος εἶχον ὡς πλανήτας τὸν Ἥλιον και τὴν Σελήνην. Συχνὰ θὰ αναγινώσκης εις τὰς περιγραφὰς τῆς ἐξοχῆς, ότι ὁ ἥλιος χρυσώνει αὐτὴν με τὰς ακτῖνας του, και ότι αἱ ακτῖνες τῆς σελήνης είνε ἀργυραῖ.

— Πού είνε ὁ ἄνδρας μου ; ἀνακράζει ή κυρία Φιλοσοφίδου, εικερχόμενη εις τὸ σπουδαστήριον τοῦ συζύγου της. Διωνίως χωμένος μέσα εις τὰ βιβλία... άλλὰ σήμερα ἐχώθηκα τόσο πολὺ, πού είνε ἀδύνατον νὰ τον ἀνακαλύψω...
ἀφλωστος : Τοῦ λοιποῦ αἱ Μαγικαὶ Εἰκόνας ὑπάγονται εις τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις. Οἱ Διαγινόμενοι εις τὰς Λύσεις, θὰ σημαίνουν εις τὸ Ἀναλόγηρον και τὴν λύσιν τῆς Μαγικῆς Εἰκόνας, ἀντιγράφοντες ἐπ' αὐτοῦ, ὅπως εἰμποροῦν, τὸ κερυμμένον πρόσωπον, ἄνευ περιγραφῆς. Ὅνόματα λυσιῶν τῆς Μαγικῆς Εἰκόνας δὲν θὰ δημοσιεύωνται πλέον ιδιαίτερος.

— Διὰ τί ἀρῆς ;
— Ἄλλὰ δὲν είνε τόσοσιν μεγάλος ὡστε νὰ σὲ ἐκπλήττῃ με τὸ μέγεθος του. Ὁ Ζεὺς είνε πάλιν χιλίας φορές και περισσώτερον ἀκόμη μικρότερος ἀπὸ τὸν Ἥλιον. Ἄν θέλης, σύγκρινε τοὺς ἀριθμούς. Αὐτὸς είνε ὁ μεγαλύτερος ὁ ἀρχιτυμπανιστὴς τῶν πλανητῶν, και κατὰ τὴν λάμπην ἔρχεται δεύτερος, ἔπειτα ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτην. Ὅταν συμβαίνει, άλλὰ δυστυχῶς αὐτὸ είνε πολὺ σπάνιον, νὰ εὐρίσκωνται τὴν νύκτα και οἱ δύο εις τὸν οὐρανόν, ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, είνε κατὰφωτος ἐκεῖ τότε ὁ οὐρανός :

— Εὐρίσκειται μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ ὁ Ζεὺς ;
— 777 ἑκατομύρια χιλιόμετρα ἀπὸ τὸν Ἥλιον. Ἀφαίρεσε τὰ 149.
— Ὡ ! τί μεγάλη ἀπόστασις !
— Καί τί θὰ εἴπης δια τὸ Κρόνον, ὁ ὁποῖος κινεῖται εις ἀπόστασιν 1426 ἑκατομμυρίων χιλιόμετρων ἀπὸ τὸν Ἥλιον ; Μὴ θαυμάζης τόσοσιν και μὴ ἀνοίγης τόσοσιν πολὺ τοὺς ὀφθαλμούς σου !

— Ὁχι, μικρὸν μου γνωρίζομεν πενήτηκοντα περίπου μέταλλα και ἀριθμοῦμεν τοὺς πλανήτας κατὰ ἑκατοντάδας.
— Κατὰ ἑκατοντάδας ;
— Ναί, ὅπως θὰ σοῦ εἴπω ἄλλοτε.
Καλὴν νύκτα τώρα πλέον, ἀγαπητό μου παιδί. Ἐμπιστεύου εις τὴν Γῆν, ἢ ὅποια μᾶς φέρει, ἂν και ἔπαυσε πλέον είνε τὸ ἀκίνητον κέντρον τοῦ κόσμου γνωρίζεις ότι τρέχει ἐπὶ τῆς τροχῆς της με ταχύτητα τριάκοντα χιλιόμετρων κατὰ δευτερόλεπτον, άλλὰ κωιμησου ἡσυχῶς διότι ἔχομεν καλὸν ἡντίχον, ὁ ὁποῖος ὀδηγεῖ τὴν γῆν μας εις τὸν δρόμον της, και δια τοῦτο δὲν ἔχομεν φόβον νὰ μᾶς ἀναποδαγυρίσῃ ποτέ.»

[J. Μασέ] Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια : ἴδε σελ. 112.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Κεραυνὸς ὑπήρξε δια τὴν κόμησσαν Ἰωάννην, ἡ ἐμρανίσις τοῦ ἀνεψιῦ της. Το οικοδομημα τῶν ἐγκλημάτων, τῶν ραδιουργιῶν και τῶν ψυδολογημάτων, τὸ μετὰ τῆς ὑπομονῆς ἀνεγερθέν, κατέρρεεν αἰφνιδίως.
Τὸ τέκνον τοῦ ἀδελφοῦ της ἦτο ζωτανόν, ἐλεύθερον, και ὠρθόστο ἐνώπιόν της, απαιτοῦν μετὰ θάρρους τῶνομά του, τοὺς τίτλους του, τὰ δικαιώματά του...
Ἡ κατὰ τοῦ Ἀρτουελ ὀργή της κόμησσης ὑπήρξε φοβερά τὸν κατηγορεῖ ὄχι μόνον δι' ἀπαρδειγματίστον ἀμείλιαν και ἀνικανότητα, άλλὰ και δι' ἐσχάτην προδοσίαν.
Πῶς ὁ Ρανδαῖλ κτώρθωσεν, ἀνευ βοθηταίς, νὰ συλλάβῃ και νὰ φέρῃ εις πέρας τὸ τολμηρὸν ἐκεῖνο σχέδιον ; Ποῖος λοιπὸν ὑπήγχευσε τὴν καταχθόνιον μηχανορραφίαν, εις τὸν ἀπλοικὸν τεχνίτην της Αἰλλης ;
— Δὲν πταίει κανεὶς, παρά μόνον ἡ Τύχη, Δέσποινα ! ἀπεκρίνετο ὁ Ἀρτουελ, ταπεινωμένος. Κακὴ σύμπτωσις, και τίποτε ἄλλο. Ν. μίλω όμως, ότι τὸ παιγνίδι δὲν ἐχάθη ἀκόμη. Τὰ τεῖχη της Αἰλλης δὲν προφυλάττοντο τόσοσιν πολὺ τὸ λυκόπεσο, και εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ ἀποσπάσῃ ἀπὸ ἐκεῖ, εἴτε δια τῆς βίβης, εἴτε δια τοῦ δόλου.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἡ κόμησσα συνήθροισεν ἀμέσως στρατὸν και τον ἔστειλε νὰ πολιορκήσῃ τὴν ἐπαναστατήσασαν πόλιν, ὁ δὲ Ἀρτουελ κατέστρωσεν ἐν ἀγέδιον, προωρισμένον, αὐτὴν τὴν φορὰν, νὰ ἐπιτύχῃ ἀσφαλῶς.

Οἱ κάτοικοι της Αἰλλης, οἱ ἐπαναστάται, δὲν ἀνησῶχσαν ποσῶς. Ἡ παρούσα τοῦ νεορῶντων κόμητος τὸς ἐνέπνευε θάρρος ἀπεριόριστον.
Θὰ ἐθριμύθενον ἀεὶκίως, και ἡ πόλις των θὰ ἐγίνετο πρωτεύουσα της Φλάνδρας, ἐκθρονοῦσα τὴν Βρύγην, τὴν Γανδην και τὰς λοιπὰς ἀντιζήλους πόλεις. Αὐτὸ ὠνετρεβοντο.

Ὁ Γκύ συνήθισεν ἀμέσως εις τὴν νέαν ζωὴν και ἐξετέλει τὰ ὑψηλά του καθήκοντα ἀπαρμιλλως, προήδρευε τοῦ Συναβουλοῦ, παρά τὸ πλευρον τοῦ Προστίτου ἐπεθεώρηε τὰ στρατεύματα, ἐπεδεικνύετο πεζὺς ἡ εἰσιππος, — αὐτὸ ἦτο τώρα τὸ μόνον δυσάρεστον, — και ἐστρέφετο νὰ τον θαυμάζουσι, νὰ τον περιποιῶνται, νὰ τον κολακεύουσι, νὰ τον λατρεύουσι, ὡς νὰ μὴ εἶχε κάμη τίποτε ἄλλο εις τὴν ζωὴν του ἀπὸ αὐτὸ.
— Ψεύρεις πού δὲν είνε και τόσοσιν δύσκολον νὰ κάμη κανεὶς τὸν ἡγεμόνα ; ἔλεγε πρὸς τὸν Γωλιτιέρον, ὁ ὁποῖος τῷ εἶχεν ἀποδοθῆ αὐθιμερὸν, και, συμμερι-

ζόμενος τὴν τύχην του, εἶχε γίνῃ ἱπποκόμος του και τον ὑπηρετεῖ με θαυμαστὴν ἀφοσίωσιν. Μὲ τὴν ἀλήθεια, τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο πολὺ — πολὺ εὐχάριστον ἂν ἡ κυρία θεῖα μας δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς τα-κάμη θάλασσα, και ἂν ἡ ἀγάπη των πιστῶν μας ὑπηκόων δὲν με ὑποχρέωνε νὰ σταθῶ ἐδῶ και νὰ τὴν περιμένω, ἀνὰ νὰ το στρέψω σὰν πρόνοιας ἀνθρώπος !
Τῷ ὄντι, ἡ ἐπικαιμένη πολιορκία και οἱ ἀναμενόμενοι κίνδυνοι δὲν ἐνούσιαζαν διόλου τὸν ἔγγονον τοῦ Αὐτοκράτορος Βαδουίκου, τὸν υἱὸν τοῦ ἀνδρείου Γουλιέλμου της Δακτυπέρης, ἐνὸς τῶν ἡ-

« Η Γκόνα ἐστειλεν ἀλλεπαλλήλους διαγγελεῖς » (Σελ. 122, σελ. 6)

ρώων της Σταυροφορίας ! Νὰ καλοτρώγῃ, νὰ καλοπίνῃ, νὰ καλοκουμάτῃ, — αὐτὰ τῷ ἐκρίνοντο ἀκείρως εὐχεστότερα και ὅταν μετ' ὀλίγον ἠναγκάσθη νὰ φέρῃ κρᾶνος και θάρρανα, γὰ ὑποστῆ ἀκλόνητος βροχὴν ἀκοντίων και νὰ βαδίσῃ κατὰ τοῦ ἐπερχομένου ἐχθροῦ ἐν τῷ μέσῳ των στρατευμάτων του, ὦ, ποσὰ κίς τότε ὁ πρῶν μαθητευόμενος ὀπλοποιὸς ἐνεθυμῆθη μετὰ πόθου τὴν προτέραν εἰρηνικὴν και γλυκίσαν ζωὴν του, πλησίον της μικρᾶς του φίλης Γωλιτιέρας, ἀπὸ τὸν φαιδρὸν ἥλιον της ἱερῆς γίας !.

— Το ἔχει τὸ αἷμά του ! ἔλεγον οἱ παλιμαχοὶ πολεμισταί, βλέποντες αὐτὸν διερχόμενον ἐπὶ τοῦ μικροῦ του κέλητος, χωρὶς νὰ ὑποκτεῖνται ὅτι οἱ ὀδόντες τοῦ ἥρωος συγκερούοντο, ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τοῦ κρᾶνος του. Κατὰ μάγια, κατὰ κούρη, λέγει ἡ παροιμία...
Ἄλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ παροιμία ἐφεύδετο. Ὁ πάππος και ὁ πατήρ εἶχον συγκεντρώσῃ, φίνετι, τόσοσιν μεγάλην ποσότητα ἡρωϊμοῦ, ὡστε δὲν ἔμινε πλέον οὔτε ἔγχος δια τὸν ἀτυχῆ ἔχγονον, ὁ ὁποῖος ἔερεμεν ἀκούων τὰ πολεμικὰ των ἀθλα...
Ἀπειαντίας, ὁ Γωλιτιέρος εὐρίσκετο εις τὸ στοιχεῖόν του. Ὁ ἀλαλαγμὸς της

μάχης, ἡ κλαγγὴ των ξιφῶν, ὁ καλακόμος των ἱππων, ὁ κρότος των πανοπλιῶν, αἱ ἰαχαὶ των νικητῶν, οἱ γόοι των ἡττημένων, πάντα ταῦτα τῷ ἐπρεξένουν ἐν εἶδος μέθης. Ὁ ὄχρος ὄνειροπόλος μετεμορφώνετο : με λάμποντες ὀφθαλμούς, με φρίσσοντα χεῖλη, με φλογώδεις παρειάς, ἐρρίπτετο μονιῶδης, ἀκράτητος, κατὰ των ἐχθρικῶν τάξεων, και ὁ κύριός του κατέβαλλε μεγάλους κόπους δεικνὰ τον συγγρατή.

Διὸ ὁ Γκύ δὲν ἐχώρισε πολὺ αὐτὰ τὰ ἀσταῖα... Μάλιστα εις μίαν ἔξοδον, ἐπωφελέθη της στιγμῆς καθ' ἣν δὲν τον ἐπρόσεχαν πολὺ, ἔστρεψε πρὸς τὰ ὀπίσω

τὸν ἵππον του, ἀπέσπασε τὸ ἐρυθρὸν λοφίον, τὸ ὁποῖον τὸν διέκρινεν ἀπὸ τοὺς ἄλλους, και ἐφώνασεν εις τὸν ἱπποκόμον του νὰ τον μιμηθῆ και νὰ τον ἀκαλουθῆσῃ !

Ἄλλ' ἀντὶ νὰ ὑπακούσῃ, ὁ Γωλιτιέρος ἤρπασε τὸ λοφίον, τὸ ὁποῖον εἶχεν κτηρήσῃ ὁ κύριός του, τὸ ἐκάρρωσεν εις τὸ κρᾶνος του και ἀρμησεν εις τὴν μάχην, κραυγάζων τὸ πολεμικὸν σύνθημα :

— Φλάνδρα ! Δεῖων !

Οἱ στρατιῶται τὸν ἠκολούθησαν, ἀναθαρρήσαντες, ἐνούσιασθέντες.

Τότε ὁ Γκύ, ἐντραπίς φαίνεται δια τὴν προτέραν του λιποταξίαν και ἠλεκτρισθεὶς ἐκ τοῦ παραδείγματος, ἐπανήλθεν εις τὰς τάξεις και ἐφώρμησε κατὰ των ἐχθρῶν μετὰ τῆς μανίας, ὡστε μετὰ μίαν κόπον κατωρθώσασαν νὰ τον σύρουσι πάλιν πρὸς τὴν πόλιν. Ἐν τῷ μεταξῷ ὁ Γωλιτιέρος τῷ ἀπέθωκε τὸ ἐρυθρὸν λοφίον, ἐπειδὴ δὲ οἱ δύο εἶχον τὸ αὐτὸ ἀνάστημα και τὴν αὐτὴν περὶ τοῦ πανοπλίου, οἱ Αἰλλῆται δὲν ἐνόησαν καλὰ τί εἶχε συμβῆ, και τὴν μὲν λιποταξίαν ἀπέθωκαν εις τὸν Γωλιτιέρον τὴν δὲ γενναίαν ἐφοδὸν εἰς τὸν Γκύ, οὕτως ὡστε, ἐν ᾧ ὁ νεαρὸς κόμης ἤγετο ἐν θριμύδι πρὸς τὴν πόλιν, ὁ ἱπποκόμος

του έδέχετο μοιράς και έμπαυγμούς. 'Αλλ' ο Γωλιτέρος, εύτυχής διότι κα τώρρωτε να σώση την τιμήν του κυρίου του, ούτε καν έπεχειρήθη να δικαιολογηθῆ. Μόνον όταν εβρέθη μόνος με τον Γκύ, τῷ έκαμ' έσοβάρως περατηρήσεις και προσεπάθησε να τον πείση ότι ή δια γωγή του δεν ήτο άνταξία ήγεμόνος.

— Έχεις λάθος! άπεκρίθη μεγαλοπρεπώς ο κόμης. Δεν έλιποτάκτησα, όπως νομίζεις, αλλά έκαμα μίνυλίνησιν... προς τα όπισω. Και μάλιστα άλλην φεράν, σε διατάττω να με ακολουθής χωρίς αντίλογους. Έχω τους λόγους μου ξεύρεις...

Και έφυγε την μήτην του, εν ώ έλεγε ταύτα, με πονηρόν ύφος, το όποιον εσήμαινε ότι κάτι κρυφόν εχειν εις τον νούν του ο πρώην μαθητευόμενος...

Ο Γωλιτέρος δεν ειπε τίποτε. Άλλως τε το καθήκον του δεν ήτο τώρα να υπακούη τον κύριόν του τυφλώς; Ως προς τους σαρκασμούς των άλλων ακολουθών, οι όποιοι τον κατηγόρου επί δειλία, τους έδέχετο, χάριν του κυρίου του πόλιν.

Φύσει, έτρεφε περιφρόνησιν προς το πλήθος, και μιλούντι εύγενής και αγαθός, δεν θα ήδύνατο βεβαίως να δείξη την άπληκτικήν εκείνην οικειότητα, την όποιαν εδεικνυεν ο Γκύ προς τους υπηκόους του. Δις τούτο υπεβλέπετο υπό των άλλων ύπηρετών, οι όποιοι δεν ήνεύχοντο την ανεξήγητον ύπερηφάνειαν του έπικουρού.

Εις μόνος τῶν ένάπνευε κάποιαν συμπάθειαν; ο δουλος Κεζούρ. Εις το δυστυχές αυτό πλάσμα, το ξενηταυμένον, το χωρισμένον από τους συγγενείς του, το καταδικασμένον εις αιώνιαν σιωπήν, το υβριζόμενον και περιφρονούμενον ύρ' άλλων, — ή εύπλαγος ψυχή του Γωλιτέρου διεβλεπεν ένα άνθρωπον.

Δι' αυτόν είχε πάντοτε έν μειδίξιαν, ένα ήλικυόν λόγον, τον ήρώτα περι της πατρίδος του ήκουε τας διηγήσεις του, αι όποιαι έφερον πρό των όφθαλμών του άτυχοῦς δουλου μίαν μακρυνήν και συγκυχημένην όπτασίαν.

Διότι, μαζί του, ο Καζούρ μετεχειρίζετο μίαν γλώσσαν δια νευμάτων, μίαν μιμητικήν τῶν ζώων, τῶν καθαράν, τῶν ακριβῶν, ώστε ο ακροατής του ήδύνατο να έννοη και τας ελαχίστας λεπτομερείας.

Όμιλει περί της άπειράντου έρήμου, της φλογίζομένης υπό του ήλιου, με τα άμυώδη της κύματα, με την καυστικήν της και μανιώδη σιμούν, τον συμπαραυρόντα σκηνάς, πλούτη, ποιμνια, τον θάπτοντα έννοιε υπό την άμμουν δολοκλήρον κερδάνιον, του όποιου εις μάτην εζητούν κατόπι τὰ ίχνη...

Όμιλει περί των θαυμασιών εκείνων έππέων με τα κυματίζοντα βοορυόυζια, με τους κέλητας τους ταχείς ως ή άστραπή...

Όμιλει περί των μεγάλων, γραφικῶν πόλεων, με τα κατάλευκα τζαμια και τους ύψηλους μιναρέδες.

Περιέγραφε τῶς χλοερῶς δάσεις, με τὰ φρέατα, περίξ των όποιων συνηθρίζοντο, υπό την σκιάν των φοινίκων...

Διηγείτο την άριζιν των Σταυροφόρων με τας βερβείας πανοπλίας, με τοις γιγαντοσώμοις έππους του βάρρα, την άλωσιν της πόλεως, την λεηλασίαν, την σφαγήν...

Ρεμώδης, ο νεαρός ίπποκόμος ένόμιζεν ότι παρευρίσκετο εις τῶς τρομεράς ταύτας σκηνάς. Τῷ έφαινετο ότι κάποτε τῶς εχειν ίδη, ότι κάποτε είχε ζήση και αυτός την ζωήν των Σταυροφόρων. Μη ήτο όνειρον;...

— Έ, φθάνει πειά με τον άράτη! δέκοπτεν ή άνυπόμονος φωνή του Γκύ. Τι λέτε εκεί τῶσιν ώρα; όποιος σῶς βλέπει τους δυό σας, νομίζει ότι κάμνετε συνωμοσία.

Ο Καζούρ, αναλαμβάνων την συνήθη του άπάθειαν, υπεκλίνετο σοβαρός και άπεσούτεο.

— Μη τον κακομεταχειρίζεσαι τον δυστυχισμένον, αγαπητέ μου Κύριε, έλεγε παρακλητικῶς ο Γωλιτέρος: εινε αρκετά ζήλιόλυπος...

— Καλά, καλά δεν πρέπει να έχη κανείς έμπιστοσύνη ε' αυτούς τους παληοαπατάδες... αλλά ούτε και σε κα νένα άλλον...

— Ούτε εις τον ίπποκόμο του; — Ούτε εις αυτόν. Είσα: πάρα πολύ εύπιστος και ειλικρινής, και αυτό δεν μου άρσειει.

— Μη γιατί; Τώρα πειά δεν έχομεν να κρύπτομεν τίποτε...

— Έτσι ε; αλήθεια; Πῶς φαίνεται πῶς δεν έννοεῖς γρῶ από πολιτική!

— Δόξα σοι ο Θεός, δεν μου χρειάζεται.

— Πιθανόν' έμέα έμωσ μου χρειάζεται! άπεκρίνετο ο πρώην μαθητευόμενος, στρήφον τον μύστακα, τον όποιον δεν είχε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Έν τούτοις δυό έβροδι των στρατευμάτων της Ιωάννας άπεκρούσθησαν νικηφόρως υπό των πολιορκουμένων. Ηπειλειότο παράταξις της πολιορκίας, μεθ' άλλην την άνυπομινησίαν της κομησίας, ή όποια έστελλεν άλλαπαλλήλους διαγγελείς, παρορμώσα τους στρατηγούς της ναλώσουν το ταχύτερον την έπαναστατημένην πόλιν και να συλλάβου τον μικρόν εκείνον άρπαγα, ο όποιος ίσχυρίζετο ότι εινε άνεπίστος της.

Ο Άρτουελ, έξ άλλου, εις μάτην ειχεν έπιχειρήση να ειπέλθη εις την πόλιν λαθραίως. Οι Αιτταίοι έπρόδρεχαν πολύ, και δια τα σχέδια του κακούργου είχαν ναυαγήση.

Μίαν ήμέραν, περιεπάτει εις τῶς προφυλακῶς μ' ένα φίλον του αξιοματικόν, όταν ωδήγησαν ένώπιόν των δυό πτωχούς ανθρώπους, ύπόπτους δια κατασκευάσαν και συλληφθέντας καθ' ήν σειγήν ήτοιμάζοντο να διαπεράσου τον ποταμόν δια πλοιαρίου.

Ο εις ήτο γέρον άλιεύς, ο άλλος ήτο νεανίσκος, τον όποιον, προς μεγάλην του έκπληξιν, ο Άρτουελ άνεγνώρισεν ως τον νεαρόν εκείνον όπλοποιόν, παρά του όποιου ειχε μάθη την αναχώρησιν του Γκύ και του Γωλιτέρου, όταν, υπό ράστον καλογήρου, ειχεν έπισκεφθῆ το εργαστήριον του Μάττερο Λανσάκη, εις το Αξ.

Ητο τωότι ο Ολιγονίτος, ο Βίος.

[Έπειτα συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΝΟΠΟΥΛΟΣ [Κατά το Γαλλικόν του Arthur Douglis.]

ΤΟ ΣΚΥΛΙ

Κάθε νύκτα ε'στην αύλή, Γάβου! Γάβου! το σκυλί, Δέξ του και γαυγίζει. Του σπιτιού έδω αυτός Εινε ο φύλαξ ο πιστός, Ποιός δεν τον γναρίζει;

Άψηλά, πάφεντικά Κοιμηθήκανε γλυκά, Πέρασεν ή ώρα, Τὸ γναρίζει το σκυλί Κι' άγρυπνάει ε'στην αύλή Γάβου! Γάβου! τῶρα.

Γιά να ξεύρουσιν οι κακοί, Που γυρνοῦν έδω κ' εκεί Κάτι να σουφρώσουν, Πῶς αν έμβουν ε'στην αύλή Θά τους φάγη το σκυλί Και θα μετανοιώσουν.

+ Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

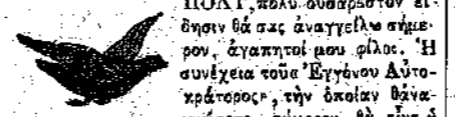
Είς τινε Γαλλικῶν Σχολῶν Η Καλογραφα λέγει προς την Άνναν: — Γράψε εις τον πίνακα: Un détroit... Και ή Άννα γράφει ακλουσάτα: 1, 2, 3. Κοτάλη υπό Χρυσάνθου Παπαδοπούλου. [Ε]

Η μητέρα του Τυτού λέγει να πάρουν μια γάνα δια τους παντικούς. Και ο Τυτός, ο όποιος έχει ακούση ότι οι Τυταίοι τρώγου τα παντικά: — Δεν περίομε έναν Τυταί, μαμμά; Κοτάλη υπό Δημ. Φυλάκη.

Δέγουσ εις τον μικρόν Γεάννην να πήρη μόνος του ένα κομμάτι πήσαν, κ' εκείνος άρχίζει τα κλάμματα: — Μη γιατί κλάεις; — Νά, γιατί αν πάρω το μεγαλύτερο κομμάτι, θα με μαλώσετε. Κοτάλη υπό Ιωάννου Στεφάνου.

ΔΙΑΠΛΑΣΤΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΥΣΤΥΧΗΜΑ — ΑΜΟΙΒΗ 200 ΔΡΑΧΜΩΝ.

ΠΟΛΥ, πολύ δυσάριστον ε'βθηνεν θα σας άναγγείλω σήμερα, αγαπητοί μου φίλοι. Η συνέχεια τουσ Έγγονου Αυτοκράτορος, την όποιαν άνεγνώσαστε σήμερα, θα εινε ή τελευταία. Η δημοσίευσίς του έγγου, του θανού, μάλιστα που συμπληρουνται 40 νεοι συνδρομηται έκδιδω φύλλον δευδεκαεπίδω. Οσαι τεσσαρακοντάδες ζήνουσ μέχρι σήμερα, τῶσα διπλά φύλλα ε'εξέδωσαν, ούτε ένα παραπάνω ούτε ένα παρακάτω. Και αυτό θα έτακολουθήση μέχρι τέλους του έτους. Νά, μετ' έλίνας ημέρας θα έχωμεν και άλλο δωδεκαεπίδω, διότι πλησιάζει να συμπληρωθῆ ο αριθμός. Χαίρω πολύ που σου άρσειει τῶσιν ή «Θεία Ουρανία».

Άρσούσα, το ψευδώνυμον Βρατανικῶς Άσπης άνήκει εις άλλον φίλον μου. Τι θέλεις να γίνη τῶρα με τας προτάσεις; Νά περιμένω το γέν ή να τας δημοσιεύσω με το παλαιόν;

Παναγιώτη Καλογεράκουλε, νέε μου φίλε, και τα δυο ψευδώνυμα, τα όποια προτείνεις, εινε κατεστημένα. Στείλέ μου άλλα.

Συμφωνῶ, Αυτοκράτορα Εύδοκία, εις ο Ορρανός της Νέας Ορλεάνης ήτο το συγκινητικώτερον και τρυφερώτερον ρυθιστόρημα ε'ξ όσων είχα δημοσιεύση μέχρι της εποχής εκείνης. Χαίρω που σου ήρσαν τῶσιν αι Άποκρητικαί Ιστοριαί: καλά να πάθῃ ο Κροκόδειλος, ε;

Και εν έπιστάσει από το τελευταίον ταξίδι του Δαυλιτιάδου: «Όταν διηροχόμω τον Καρηνηά, μικρός εις καθε έθισεν ως διακριτικόν σημεῖον, δια να τῶν καετῶν έπιστροφήν αν εις το ίδιον μέρος θα είχε τρικυμιαν—εί νομίζεις; τῶς χιόνιας της Εύβοίας!... Άμέσως ενεδυμήθη τα Παιδικά Πνεύματα του κύκλου μετ'.

Οι εν Άμισῶ ένθουσιώδεις φίλοι μου, γνωσάσαι σας υπό τα ψευδώνυμα των, — Δαυλ Παπαδοπούλος, Ηρακλῆς Κεχρογίλου και Συμεῶν Παιδολόγος, έβρσαν Σύλλογον όνομασθέντα «Άμύλα» προς διάδοσιν του φύλλου μετ' και ύποστήριξι απόρων παιδιων. Εύχομαι τα βέλτιστα και τους εύχαριστώ θερμῶς.

Μυστηριώδης Φύσις, [ΕΕ] γλαφυρά, τρυφερά, καλλυροσημένη, δια τα προτερήματα τα έχει ή έπιστολή σου: εύγε. Χαίρω πολύ διότι εις τας Έβίσεις του Παρθναγωγίου σας θάπαγγελθῶν δια οι Διδάλογοι που εδουσιευσά ισχάτως. Εύχαριστῶς εκ ήμερου μου την κ. Διευθυντριαν δια την καλήν της γνώμην.

Δεν το πιστεύω, Ιωνική Άκρη [ΕΕ], δεν το πιστεύω, ότι έρωσας με σοβαρότητα! Είμαι βεβαία ότι γναρίζεις κάλλιστα πόσον μου είσαι αγαπητή. Δοικόν θα έλθῃ; Σε περιμένω άνυπόμῶνως. Έν τῷ μεταξύ μή με στερήσης των ώραιων σου έπιστολών.

Έγγραίνουσα τα ψευδώνυμα των, ε'εχομαι μετα χαράς εις την Άλληλογραφίαν μου και τους Διαγωνισμούς: μου τῶς νέους μου φίλους; Πτερόποδα Έρμη (Α. Α. αυτό ε'έλεξα) εις

διότι εν ο ύπερηφανομένην ότι ε'ω εις τας Άθήνας, εν ο ήκυρα τι ε'στι Άρχαιολογία, — διότι ε'εδιδόθην Καλλιτεχνίαν, — εν τούτοις δεν θα είχα εκόμη κατωρόσην να θαυμάσω αληθῶς την προγονικήν τέχνην και να γαυγίσω περισσότερο την άθάνατον πατρίδα μου: αν δεν είχα την κ. Φαίδωνα, ο όποιος με έκαμε να έννοω και να θαυμάσω τον θησαυρόν αυτόν.

Ηε'θθησα καρδιά [Ε] μου ήρσε πολύ ή έπιστολή σου, και λυπομαι που δεν έχω τόπον να την άναφέρω σήμερα: θα το κάμω ίσως εις το πρόσχεις. Ως προς τα Έβθμα των Άσκησεων, σου άπαντώ, ότι παρ' εδω ώρα 1. Εύχομεν δια τῶς άπλῶς δημοσιεύς (μουσ και 2 δια τας ε'ξόχως ώραιας. Είσα μόνον ότι κατ' τας άπλῶς δημοσιεύσιμους άμύδω με εν Εύθμηον, έως να συμπληρωθῆ ο αριθμός, τον όποιον πρέπει να λάβη εκαστοι δια την Σύλλογόν του.

Δεν εινε ε'τσι. Ψάξε της Ήρας: όχι κάθε μήνα, αλλά κάθε που συμπληρουνται 40 νεοι συνδρομηται έκδιδω φύλλον δευδεκαεπίδω. Οσαι τεσσαρακοντάδες ζήνουσ μέχρι σήμερα, τῶσα διπλά φύλλα ε'εξέδωσαν, ούτε ένα παραπάνω ούτε ένα παρακάτω. Και αυτό θα έτακολουθήση μέχρι τέλους του έτους. Νά, μετ' έλίνας ημέρας θα έχωμεν και άλλο δωδεκαεπίδω, διότι πλησιάζει να συμπληρωθῆ ο αριθμός. Χαίρω πολύ που σου άρσειει τῶσιν ή «Θεία Ουρανία».

Άρσούσα, το ψευδώνυμον Βρατανικῶς Άσπης άνήκει εις άλλον φίλον μου. Τι θέλεις να γίνη τῶρα με τας προτάσεις; Νά περιμένω το γέν ή να τας δημοσιεύσω με το παλαιόν;

Παναγιώτη Καλογεράκουλε, νέε μου φίλε, και τα δυο ψευδώνυμα, τα όποια προτείνεις, εινε κατεστημένα. Στείλέ μου άλλα.

Συμφωνῶ, Αυτοκράτορα Εύδοκία, εις ο Ορρανός της Νέας Ορλεάνης ήτο το συγκινητικώτερον και τρυφερώτερον ρυθιστόρημα ε'ξ όσων είχα δημοσιεύση μέχρι της εποχής εκείνης. Χαίρω που σου ήρσαν τῶσιν αι Άποκρητικαί Ιστοριαί: καλά να πάθῃ ο Κροκόδειλος, ε;

Και εν έπιστάσει από το τελευταίον ταξίδι του Δαυλιτιάδου: «Όταν διηροχόμω τον Καρηνηά, μικρός εις καθε έθισεν ως διακριτικόν σημεῖον, δια να τῶν καετῶν έπιστροφήν αν εις το ίδιον μέρος θα είχε τρικυμιαν—εί νομίζεις; τῶς χιόνιας της Εύβοίας!... Άμέσως ενεδυμήθη τα Παιδικά Πνεύματα του κύκλου μετ'.

Οι εν Άμισῶ ένθουσιώδεις φίλοι μου, γνωσάσαι σας υπό τα ψευδώνυμα των, — Δαυλ Παπαδοπούλος, Ηρακλῆς Κεχρογίλου και Συμεῶν Παιδολόγος, έβρσαν Σύλλογον όνομασθέντα «Άμύλα» προς διάδοσιν του φύλλου μετ' και ύποστήριξι απόρων παιδιων. Εύχομαι τα βέλτιστα και τους εύχαριστώ θερμῶς.

Μυστηριώδης Φύσις, [ΕΕ] γλαφυρά, τρυφερά, καλλυροσημένη, δια τα προτερήματα τα έχει ή έπιστολή σου: εύγε. Χαίρω πολύ διότι εις τας Έβίσεις του Παρθναγωγίου σας θάπαγγελθῶν δια οι Διδάλογοι που εδουσιευσά ισχάτως. Εύχαριστῶς εκ ήμερου μου την κ. Διευθυντριαν δια την καλήν της γνώμην.

Δεν το πιστεύω, Ιωνική Άκρη [ΕΕ], δεν το πιστεύω, ότι έρωσας με σοβαρότητα! Είμαι βεβαία ότι γναρίζεις κάλλιστα πόσον μου είσαι αγαπητή. Δοικόν θα έλθῃ; Σε περιμένω άνυπόμῶνως. Έν τῷ μεταξύ μή με στερήσης των ώραιων σου έπιστολών.

Έγγραίνουσα τα ψευδώνυμα των, ε'εχομαι μετα χαράς εις την Άλληλογραφίαν μου και τους Διαγωνισμούς: μου τῶς νέους μου φίλους; Πτερόποδα Έρμη (Α. Α. αυτό ε'έλεξα) εις

τας έπιστολάς σου να σημειώσω πάντοτε τον τόπον της διακομῆς σου: Μέρσα (Α. Π.). Έρρον Μασσαλ (Κ. Κ. εύχαριστώ πολύ και δια το Εσοπάθωμ) Έπίδα (Β. Σ. αυτό ήτο το καλλιτερον από τα έλευθρα) Βωσίδα Πραν (Α. Α.) Βωσποριδα (αυτό ε'έλεξα) Δ. Δ.) Γεράτον (Τ. Β.) Άρτυρολενον Σεέμα (Ε. Π.) Κρητικῶν Κοστανον (Α. Α. Α.) Τῶν τῶν Ηλίω (Α. Α. αυτό ε'έλεξα) και Σακίωνον (Μ. Κ. χωρίς το Ξεντερομένοσ: διατι δεν θα είσαι πάντοτε.)

Άσκαρσοί, Πληροφορία: Ο Άγγελοε ε'εθε Άγάπης πληροφοροῖ τον Δεκαπτερον Άγγελοε δι διαμένει εν Άθήναις, και διε τάρχηκα του θά τῶ ε'εχη, όταν δι' άνταλλαγις Μ. Μυστικῶν τῶ φανερόση και τα δικά του — ή Μυστική Φωνή ζητεί Άλληλογραφίαν με την Ταταραλαρ Κόρην και Άγγην Φιλαν — ο Βασίλειος των Όρεών ειδοποιῖ τους φίλους μου διε θνομάζεται Λάμπρος Παπαγεργίου, και διε του λακού θα φαίνεται με τῶναμ του — το Άνθος τῶ Ζακπε σῶ ζητεί το ψευδώνυμον της Ποτούλας Κυριακοπούλου — το Έλληρικῶν Έδοσας άναπέσεται την Μοσῶν της Άστρονομίας — το Νευροπάστον δέχεται την υπό του Δημαράτου προτασίαν Άλληλογραφίαν και άναυθνεῖ έπιστολήν του — το Ψάξε της Ήρας ζητεί το ψευδώνυμον της Ελένης Γιάτ, δι' άνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν — ο Ζεβάρ (Α. Σ. Κακωράτος) πληροφοροῖ τους φίλους μου διε ήλασε ψευδώνυμον — ο Δημ. Φιλέρης ζητεί Άλληλογραφίαν με τον Κυνηγόν των Τίτρων και άναπέσεται τον Τίτρω — ή Άδοκράτειρα Εύδοκία άνασπάσεται την Νεαράν Καλλιτεχνίδα και άναπέσεται την Ομιλήτην της Άγγλιας — ο Θεαγένης ζητεί διατι ο Άγγυρολογιστάτος δεν άπήνησεν άκμα εις την έπιστολήν του — ή Μυστηριώδης Φύσις άνασπάσεται το Ρεθμα της Προποκτιδος, αλλά τα γυαλιά, που έφθισεν δεν εινε της μόδας (μα τι ε; έχουσ μόδαν και τα γυαλιά) — ο Άθανάσιος Κοσποληθρας άσπάσεται τα μέλη της «Έστύνης» — ο Νεαρδς Μουσικῶς δύνασας να φανερῶση τάρχηκα του εις τον Άρωα Θεοδα δι' άνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν — ζητεί τάρχηκα της Θεραπεινιδος των Μουσῶν — Δι' άλλας δεν υπάρχει τόπος.

Μικρά Μυστικά επιθυμοῦν ναγαλλάξουν: ο Άπόστολος του Νέστορος με το Πεντηγόν της Ερήμου. Έαρ των Καρδῶν και Έαρ της Ελλιάδος — ο Κοστω. Γ. Παπῆς με την Ομιλήτην της Άγγλιας, Μισρόν Διδόλορ και Φοσφῶν της Κεραυρας — ο Μυστηριώδης με τον Δορ Ροτρίγον, Φουκοθαλασιαν και Γλοκεϊν Έπίδα — ο Ναητης τῶν Εβείνων με τον Νοσταλόλον Έλλαντα, Νεαρον Ζωγράφον και Φλοδοβορ τῶν Εβείνων — ο Μεθωα τῶν Κορῶ με την Ακτιν τῶν Ηλίω (Αθηνῶν) Πριγκίπισσαν τῶν Άχων και Άγγελοε της Άγαπης — ή Φουκοθαλασιαν με τη Ρωσικῆν Καρμύλαν, Νεαράν Καλλιτεχνίδα και Σαμρικῆν Σημάλαν — ο Φιλαγγίος Έλλην με τον Καρμυλῶν, Άγγελονον Άράκοντα και Ζωγράφον Παρράσιον — ο Έλλινωρ με την Βασιλῶδα της Ερήμου, Ρομαντικῆν Καρδιαν και Μενεξεδέριαν — ή Βασίλις της Ερήμου με το Ηουγο Άεράκι, Σφιγγα ε'εν θηδῶν και Κιθαροδορ Απύλλωρα — το Ζοφερόν Νέγος με τον Σεναγγορόν τῶν Άνέμων, Διοπεροφοροσιν και Έγγονον Αυτοκράτορος — το Ρόδορ της Αδργῆς με την Θεραπεινίδα των Μουσῶν, Αάκριδα των Αθῶν και Μετεξεδέριαν — ή Κισαή Μαργαριτα με το Μαρολολολοδο, Πικραμένην Καρδούλαν και Λαμῆτην Εύευχίαν — ο Ναυτοπάσις με την Βλαχοπούλαν, Λιωκοπούλαν, και Ρόδορ της Αδργῆς — ή Ελπίς των δυστυχῶν με την Καλλιγονον Άρσακιάδα, Πικ - Νικ και Δορ Κολοκῶσαν Πάτερων — ή Μοσχοναθρεμμένη με την Μη

λαγροίην Ἑλληνίδα, Ἀγιοβολέεσσας καὶ Μεταξεδέσιον Μπουκετάκι — ἡ Γλυκερία Καρδία μὲ τὸν Ἀγγορολογιστάτορ Καρθερίων καὶ Σμυρνοπούλαρ — τὸ Ἀγαθὸν Ρόδου μὲ τὸν Ρόδιον Ἑλλογιτῆρ — ἡ Ἑλληνομαθῆς Ἀμερικανόπαισι μὲ τὸν Νάστιν τοῦ Ἐυζέινου Νεαρόν Φιλόσοφον καὶ Ἑγεμονίδα τῆς Σόρου — τὸ Μεταξεδέσιον Μπουκετάκι μὲ τὴν Σμυρνοπούλαρ Ἑλληνίδα τοῦ Βιρρά καὶ Καλλιόρον Ἀραξαϊάδα — ἡ Φραγκλίττος μὲ τὸ Ἐαρ τῶν Καρδιῶν, Φεβερὸν Γεγάλα καὶ Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν — ἡ Ἐνδοξος Φαριατῆ μὲ τὸν Ἦρωα τῶν Φαρῶν — ἡ Ἀποπέσσα Ἑλίσις μὲ τὸν Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν, Χαρίτην Ἐντυχίαν καὶ Λεοπάρ Δαλίη.

Ἀπὸ ἐνα γλυκὸ φίλακι στῆλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Σμυρνοπούλαρ (ἑλληφθῆ) Φάσμα τῆς Νυκτὸς ([EE] ἂ, τί καλά ποῦ ἦτο διορισθῆναι!... μὰ τί ὠραία καὶ ἡ σημαρὶν ἐπιστολή σου μωρὴ ἦσαν προπάπανο ἐὰν περὶ ἐν Ἐσθίμων, καὶ τοῦ Ἑθρικῶ Ἰγμον, μὲ τὸν ὁποῖον θέλεις νὰ συναγωνισθῆς καὶ ζιατὶ ὄχι; μὰ διαρκῆς ἀμίλλα, εὐγένης καὶ ὠραία, δὲν εἶνε ὅ ἐν Ἀ ἀπλάσι; βίος;) Μυστικῆν Φαίρη (ἂ, αὐτὸ ποῦ μ' ἔρωτας εἶνε πολὺ μυστικόν... ἦ ἄλλα πολὺ νὰ μου ἔγραψες συχνό ερα.) Μοσῶν τῆς Αστρονομίας (ναί, ἡ εἰδήσις μου ἐκροφῆσεν μεγάλην χαρὰν) σοῦ ἔστειλα τὰ Μ. Μυστικὰ καὶ ἑλλῆξω δι τὰ ἔλαβες.) I. M. Ἀρτιώλιον (τὰ ἔστειλα ἐκ νέου.) Μοσῶν τοῦ Λογοῦ (βασίλειος τὴν κηκίαν τοῦ ἔδειξεν αὐδὸς ποῦ ἔπαξε τὸ παιγνίδι τοῦ πτωχοῦ Ἑθρικίου, καὶ τίποτε ἄλλο.) Ἀπόρονον τοῦ Δάση (ὁ ὁποῖος δὲν ἐνοεῖ νὰ βάλῃ καὶ τὸ παλὸ ἰστὴ θήκη!) Ἀγαθὸν Ρόδου (εὐχαριστῶ θερμῶς καὶ διὰ τὸ νέον ξεσπάδιμα.) Λαρόνην Ἐντυχίαν (θερμότησας εὐχαριστίας μου ἔκφυαν μεγάλην ἐντύπωσιν αἰ παρατηρήσεις σου περὶ Γενὸ καὶ Γολτιέρ ν ἀργότερα δὲ ἰδῆς διὰ ποῖον λόγον.) Ἀδεργερὶνον ([EE] διὰ τὸν λαμπρὸν Ἑθρικὸν Περίπλεον.) Ἰουλιανὸν Βορκετῆ (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας.) Νεαρόν Λαγρόνον (τί κομψὴ ἐκεῖνη ἡ μικρογραφία τοῦ φυλλαδίου μου, τὴν ὁποῖαν ἐξυπαράσταν ὡς κώμημα τῆς ἐπιστολῆς σου; ἔτσι συχνὰ θέλω νὰ μου γράψῃς.) Ρωμαϊκῆν Καρδιῶν (ἀνεῖ πληροπορίας, τὴν ὁποῖαν οὐτε θὰ ἴδωσιν οὐτε θηκολουθῆσιν ὄλοι, εἰμπορεῖς νὰ εἴης τὸ ψευδώνυμον μ' ἑνα μαχαίρακι εἶνε τὸ εὐκαίωτερον καὶ τὸ πρᾶξιματερον διδύλον δὲν μ' ἐνεχλοῦν αἱ ἐπιστολαὶ σου ἀκεναντίας.) Μυστικὸν Ψευδώνυμον (δὲν εἰμπορεῖς τῶρα πλεον νὰ λάβῃς τὸ πρῶτον σου ψευδώνυμον χωρὶς νὰ δημοσιεύσῃ τὴν πληροπορίαν σου, δὲν ἀμφιβόλῳσιν δι τὴν ἦσαν εἰς τὸ Λεῖριον ἡ καθορῆλιες ποῦ ἐχαραύσταν.) Ὁραῖαν Ἀπερωμένην (τί λέγει ὁ κανονισμὸς; Ἀλληλογραφία μόνον μεταξὺ ὁμολων.) Ἀδελφικῆν Ἐξοχὴν (τίπὲ εἰς τὸν ἀδελφόν σου δι μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἀνεγνώσασ τὰς συμπηθικὰς τοῦ γραμματικῶ γράμματος σου συχνὰ.) Θεοραπαϊνίδα τοῦ Μουσιῶν ([EE] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν καὶ διὰ τὸ ἐλεγείον εἰς τὴν Πολυέστην Κέκωσιν.) Ἰωάννην Α'. Σιλώνην (καὶ εἰς τὸ ἐν [E] διὰ τὸ ἐλεγείον σου εἰς τὸν Πίνον Κουλοῦρην) ἐνοεῖται, δι δὲν βραβεύω τοῦς στιχοῦς ἄλλὰ τὸ αἰσθημα τὸ ὁποῖον τοὺς ὑπεγράψαν;) Νίκην Ν. Μαρῆ (ἀ τὸρ κ' ἔγω πῶς συμβαίνει αὐτὸ, διότι ἡ ἀποστολὴ γίνεται ἐν τάξει ἑτακολοῦσθαι ἡ ἀνωμαλία;) Σκανδαλιάρην (ἐνοεῖται δι τὸ ὠρελήθης ποῦ ἔφ' οὐ, ὡς ἀπεράσταν, θὰ λαοβόνην μέρος εἰς δία καὶ δι' αὐτὸ εἴμαι καταχοροῦμένη.) Νάσαρον Σάμψων (ἀ τὸ εἶμαι κατὰ τὸν ἔγω...) Γεώργιον Πολυταρίδη, Λίμνην Μαρεδεῖον (εἶνε νὰ ἐπαινοῦν ὄλοι, ὅσα ἐπράξας σὺ σοῦ ἔστειλα δι τὴν ἐξήγησιν;) Σαθῆπερον τοῦ Διδε (διὰ τὸ λαοπὸν ἔκαμες τὸσον καιρὸν νὰ μου γράψῃς; ἑλλῆξω δι εἰς τὸ ἔξῃ; θὰ φαίνεσιν τακτικώτερα;) Παρηγορον Ἀγγεῶν (τί πειρῶσαι; δὲν εἶνε καλλίτερα ποῦ θὰ τελειώσῃ ἐνωρίς, διὰ νὰ ἔχωμεν κατόπι καὶ ἄλλα;)

Βασιλέα τοῦ Κατέρου (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά καὶ τῶρα ἔμπρός, νὰ ἐκτελέσῃς τὴν ἀπόφασίν σου.) Κερραυδὸν (εὐχομαι ταχίστην ἀνάρρωσιν, καὶ μεγάλην προσηχὴν εἰς τὸ μέλλον.) Νεολόγον Γ. Καμπίστην (εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ νέον ξεσπάδιμα εἶσαι, βλῆτω, ἀπὸ τοὺς πλεον ἐνεργητικῶς καὶ ἐθυσιοῦσιν φίλους μου.) Κεχλῆν (ναί.) Καυκασιῶν (ναί εἰς τὸ προσεχές.) Νάσαρον Θεοδῶρον (μὴν εἶσαι ἀνωπρόνοος αἰ προσεσῆς δημοσιεύονται μὲ τὴν αἰετῶν τῶν.) Ἑλληνοπούλαρ (ἡ σύ βρομῆ εἶνε φρ. 10. γράφῃ ἀπ' εὐθείας ἀ κρὸς τὴν διεθνοῦσιν τοῦ περιόδικου Φιλῆλακος Πηνελόπην εἰς Ἀθήνας.) Καπαγιόζην (δὲν ἐνθυμοῦμαι καλά, νομίζω δι: δὲν εἶνε.) Λαρόνα τῆς Πόλου (ἐνοεῖται, δι δὲν εἶσαι; ὅσον ἐνωριστερ, ὅσον καλλίτερα; μόνον μετὰ τὴν προθεσμίαν καὶ τὴν δημοσίευσιν εἶνε ἀπαράδεκτοι.) Φιλόσοφον τοῦ Ἐθρικίου (καὶ εἰς τὰς δύο ἐρωτήσεις, σοῦ ἀπαντῶ. δι δὲ γίνουσι ἄλλα μὲ τὸν καιρὸν.) Α. Κ. Φιλόρην, Θεαγέτην ([E] διὰ τὴν πατριωτικώτατην ἐπιστολήν ἡ Μαγικὴ Εἰκόνα τοῦ ἐπιτυχημένῃ ἐκ δὲν τὴν ἔχη ἀνεγρίψῃ, ἀν εἶνε ἐντελὸς ἔθικόν σου ἔργον, καὶ κραιτὸν νὰ κοῦ τὸ εἶπῃ; μὲ δὲν τὴν εἰδικροῦσιν, ὅ τὴν δημοσιεύσῃς. Ἀσκήσεις σου ὅ δὲ δημοσιεύσῃς βραδύτατα, ἀρ' οὐ ἰδραβεύσῃσιν ἔχομεν καιρὸν ἀκόμη;) Χ. Καλλιαν, Νεαρόν Μουσικὸν (εἶνε αἱ λύσεις ἐλήφθησαν.) Τσιγγαρέλλαρ (ἐγχαίρω σήμερον ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου) Φαγῶν (δὲν ἀνέγνωσας τὸν Ὀδηγόν; τί λέγει διὰ τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις;) Ἀημ. Α. Προβλεγγίον (περιεργον! καὶ τὰ νέα ποῦ ἔστειλας εἶνε κατελημμένῃ τῶρα; ἄλλα!) Ἀνοιχτῆν Καρδιῶν (ἡ φωτογραφία ἐλήφθη καὶ θὰ δημοσιεύσῃ) Δευκῆν τῆς Κασσιλῆς (εἶνε δυνατὸν νὰ ἐνθυμοῦμαι ἀπέξω ὄλοισ τοὺς συνδρομητὰς; δι' αὐτὸ σπανιώτατα ἀπαντῶ εἰς τοιαῦτα εἰδῶς ἐρωτήσεις.) Ναυτοστασία (χαρὲς ἡ Κική! φαντάσεται πλέον...) Πλοῖον τοῦ Λουράβωσας (σοῦ ἔστειλα δι τὴν ἐξήγησιν, ναί, ἐκ κατόρθωσιν σου ποῦ φαίνεται μέγα καὶ οὐ συγγαίρι.) Νεαρόν Κερραυδῶν (εἶνε Νεαρόν Κερραυδῶν δὲν ὑπάρχει, εἰ τοιαῦτος σὺ ἦτο, κατὰ λάθος.) Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν, Ἑθρικὸν Ἰγμον κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 Μαρτίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 15 Μαΐου.
 Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, ἐπὶ τῶν ὁποῖων δίδω νὰ γράψωσιν τὰς λύσεις καὶ αἱ διαγραφῆσθαι, πολεῖται ἐν τῷ Ἰατρικίῳ μὲς εἰς φακίλλου, ὡς ἕκαστος περιέχῃ 20 φύλλα καὶ τριῖται φρ. 1

161. Ἀσέγγριφος.
 Σιμὰ εἰς ἑνα ἀρθρὸν δύο γράμματα θὰ γράψῃς, Κι' ἀπαντωμίαν ἐπιτάξαι μαζὶ τὸν δὲ συνάψῃς... Φοβοῦμαι μὲ τὸ ἀνιγνα πολὺ ἐς τυραννίση. Διότι εἶνε τυραννος αὐτὸς ποῦ θανάτωσῃ.
 Ἐστὴν διὰ τῆς Ἑλληνοπούλας [E]
 162. Συλλαβογράφος.
 Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα, τάλλο κρυστακτικῆ, τὸ δεύτερον μὰ νῆτος γνωστὴ κ' ἱστορικῆ.
 Ἐστὴν διὰ τοῦ Ἀγαθὸν Ρόδου [E]
 163. Ἀναγραμματοποιός.
 Σγυρῶς εἰς τὸν πόλεμον, ὡ; ἔγω ἂν μάρτυς. Καὶ πῶς τις μὲ διέρχεται, ἂν μάναγραμματίσῃς.
 Ἐστὴν διὰ τῆς Διχόμου ρουζῆτας [E]
 164. Αἰνίγμα.
 Εἰς τὰς πόλεις θὰ με εὐρῆς ἂν μάρτυς; ἐν εἰρήνῃ ἂν τὴν μέσην μ' ἀποκρίψῃ, ἑνα γράμμα διπομεῖν.
 Ἐστὴν διὰ τοῦ Ἀγγορολογιστάτου [EE]
 165. Μωσαϊκόν.
 Ἐχω λάδι, κατὰ τῆα καὶ διλήγη ἀψιδά, Καὶ μαγνῆτα, καὶ κινίνο καὶ ζεσθὴ φασκομηλιά. Ὅποιος κάρη λίγο ἀπ' ἄλα, ἄρωστος, ἀντι νὰ γείνηται, Ἀπὸ μιὰ φρικτὴ ἀρώστωσι ἰστὴ στυγμὴ θανά πεθάνῃ.
 Ἐστὴν διὰ τοῦ Ἀρχιναύαρον Θεμιστοκλέους [EE]

166. Ἀστὴρ
 * * * Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστέροι
 * * * σχοὶ διὰ γραμμάτων οὐτως
 * * * N * * ὡστε νάναγινώσκονται: καθέ
 * * * τας πτηνόν, ὀριζοντίως νῆ
 * * * σκ, διαγωνίως δὲ νηρῆς καὶ
 ἕρας.

Ἐστὴν διὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως [E]
 167. Φύρδην - Μιγδόνη
 Ὅσα ἐκὰ ὀπίσθους εὐάν σφάσιστων ἴκο λαφῆσα ματῆτα.
 Ἐστὴν διὰ Θεοφίλου Πιπιδίου [E]

168. Ἀπροσδόκητον
 Διὰ τὸ ἀδελφός μου δύνατον νὰ μὴ με ἔχη ἀδελφόν;
 Ἐστὴν διὰ τοῦ Σόφου κ' Ἑλα [E]

169-175. Μαγικὸς Εἰκόνας.
 Τῆ ἀντολλαγῆ δύο γραμμάτων ἐκῆσας τῶν κἀ τῶς λέξων δι' ἐνὸς συνδέσμου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄλλα τόσα λέξεις:
 ἄκτις, προφρά, στίμα, δραχμῆ, παλαῖω
 Ἐστὴν διὰ τοῦ Τασταρίου τῆς Τροακίως [E]

174. Φωνηεντόλιπον.
 ΒΒ—μδ
 Κλ—κ—γγκ
 Ἐστὴν διὰ Νικολάου Κ. Ἀσιαθῆλα [E]

178. Γραμμῶδες ἀπροσπίχτες.
 Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν πέντε λέξεων, τὸς ὁποῖος εὐρίσκει τις, λύων τὸν τρίτον σχηματίζου τῶνομα ἀρχαίου θεοῦ:

Α Ρ + Ο Ι Κ Ο Ι

ἄγω	ἄγω	τορ	τορ
ἄγω	Ρ	ἄγω	τορ ΗΜ
ἄγω	ἄγω	τορ	τορ
ἄγω		τορ	

Ἐστὴν διὰ τοῦ Ὀλκίως τοῦ Τρεπίου [EE]
 176. Μαγικὴ Εἰκόνα
 Ζητήται ὁ Κορ Φιλοσοφὸς ὁ κεκρομμένος εἰς τὴν Μαγικὴν Εἰκόνα τοῦ σημερινοῦ φυλλαδίου (σελ. 120). Νὰ ζωγραφίῃ ἡ ἀπλῶς ἐπὶ τοῦ Χάρτου τῶν Λύσεων, ἄνευ περιγραφῆς.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῶν φύλλων 4 καὶ 5.

36. Πανικός (Πάν, ι, Κῶς) — 37. Ἄνδρας (ἂν, ὄρας) — 38. Ἀθάνατος-Θάνατος. — 39. Πίσσα Ἄσκις. — 40. Ἰος-Ἰός. — 41. Τὸ ἄλας. — 42. ΠΟΘΟΣ 45 44 1. Ἡετα, Ἡρα, ὄρα, ὄρας, ὄρος, ὄρας, ὄνος, ὄνος, ὄκος, Νίκος, Νίκης, Νίκη. 2. Ἀύπη, λῦρ, λῦος, ρῦος, ρῦο, Ρέα, νέα, νὰ, ἀνά, ἀρά, χαρά.

— 43. Μέσα ἐπὶ σάκκα (θυμῆμαι ΞΑΣΤΙΣΑ ΚΑλέ...) — 44. Καινούργια γνῶσι, νὰ σ' εἶχα πρῶτα. — 47-51. Γινόμενης τῆς ἀντολλαγῆς διὰ τοῦ πλανήτου Γῆ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: στοργή, γῆρας, ὄρη, γηραιός, προσοργή. — 52. ΑΒΡΑΑΜ-ΝΕΑΙΡΑ-ΔΑΚΜΑΝ (ἌΝΑ-κρῶν, ΒΕΛασμα, ΡΑΚή, ΔΙΜος, ἌΡΑτος, ΜΑΝῆ)

53. Ἰταλιζ (ἦσα, Λε/α.) — 54. Ἰγνος-Ἰγμνος. — 55. Νεκρός, Νεκρός. — 56. Τὰ βιβλίον. — 57. ΠΟΡΟΣ (ΒεΠΟΡΟΣ)
 ΓΡΑΙΑ (ΤαναΓΡΑΙΑ)
 ΤΡΟΦΗ (ἌναΤΡΟΦΗ)
 ΠΑΘΟΣ (Καρ ΠΑΘΟΣ)
 ΣΟΡΟΣ (Ὀλυμπος ΟΡΟΣ)

58. Ἡ ὄρα, ὡς ὄρα τοῦ ἔτους καὶ ὄρα τοῦ ἡμερονοκτιοῦ. — 59 61. 1. Κωσῆς. 2. Ἄννα, 3. Νίκος. — 62. ΔΙΑΚΟΣ (Ἄρ/α, Σα/ι, γλαῦ, ΕΚάθ, ἄνωξις, Σελήνη) — 63. Ὅσος εἶσαι: πάντα φαίνου, καὶ κομμάτι παρακάτω. — 64. Ἀπορία. — 65. Ὁ ἴποψ εἶνε ὄπιον.